

0813 – 13. august

Jeg vet om gjerningene dine, at du har navn av å leve, men du er død. Åp 3: 1.

Dette er en fryktelig situasjon. Her taler Herren om en finere og mer skjult form for hykleri.

Et menneske kan være uklanderlig på alle kristendommens områder. Ja, kanskje en som skiller seg ut som en særlig god kristen. Som vet å tale både om omvendelse og tro, om nåden og om helligjørelsen. Og som også lever overensstemmende med sin bekjennelse og etter god kristen skikk. Mennesker som bare vurderer ut fra det de ser med sine naturlige øyne, kan altså med god grunn anse en slik person for en god kristen.

Men på tross av alt dette kan det likevel i dette menneskets indre være noe helt vesentlig som mangler. Han kjenner ikke det åndelige livet som kjennetegner levende kristne. Kjenner ikke Herrens frykts Ånd som gjør at en blir mistenkelig overfor sine egne påfunn, er redd for å bedra seg selv, er misfornøyd med seg selv og lider under ondskapen i sitt indre.

Alt dette er lovens verk i et menneske. Og fordi dette mennesket ikke kjenner til det, får han heller aldri kjenne den trøst og fred Jesus gir dem som strever og bærer tunge byrder.

Han kjenner ikke den dobbelte trøstens salvelse et bekymret barn får smake når det får forlatelse for syndene sine. Han har aldri den barnlige gleden over evangeliet. Han bare ser forundret på hvordan denne gleden lyser ut av de levende Guds barns øyne, og som preger livet deres.

Likevel leser han i Den Hellige Skrift om alle disse livstegnene, disse Åndens frukter, som kjennetegn på et sant liv. Og på tross av at han selv mangler alt dette, tror han fortsatt alt står rett til med ham. Lar seg ikke advare av Skriftens klare kjennetegn, men tror mer på seg selv enn på disse. Og lar alt være som før.

Dette må en vel kalle å «forvende Guds nåde til løsaktighet». Tenk: Ikke kjenne igjen i sitt eget liv den skildringen Guds Ånd gir i Skriften på et sant nådeliv, – og likevel bare fortsetter som før, like rolig. Tror at den store og omfattende nåden skal dekke over det som mangler på den måten. Det er igjen, om enn på en finere og mer skjult måte, å «forvende Guds nåde til løsaktighet». Like alvorlig som å leve i grove kjødets gjerninger, forkledd i nådens kappe.

Her er det ikke spørsmål om nåden ikke er stor nok til at all synd skulle kunne forlates. Men saken er at i en slik tilstand er ikke hjertet ditt rett for Gud. Du lever i en skjult åndelig død. Det er akkurat denne finere form for å misbruke Guds nåde til løsaktighet Jesus på så avskrekkende måte dømmes menighetens forstander i Sardes for: «Jeg vet om gjerningene dine, at du har navn av å leve, men du er død».

Merk deg: «Du har navn av å leve», din bekjennelse og ditt liv gjør at du blir ansett og mottatt som en av de levende kristne. Du er ikke av verden, den har ikke navn av å leve. Du hører med i de levende kristnes flokk. Men – du er død.

Samme skjulte død omtaler Jesus i Mat 25, om de ti jomfruene. Fem av dem var kloke, og fem var uforstandige. Legg merke til at disse ti var i alt det synlige helt like! De var alle jomfruer, d. v. s. skilt

ut fra verden og usmittet av verden. Alle hadde lampene sine med seg. Alle gikk for å møte brudgommen. Og ingen ante at noe som helst vesentlig manglet. Slik skildrer Herren Jesus her en sjels tilstand.

Men der, inne i lampen, var det noe manglet. Og det noe så vesentlig at de ble utestengt fra bryllupet for evig. De hadde ingen olje! Det tente ikke, det brant ikke. Det var dødt! Hadde disse stakkars jomfruene ant hva som kunne komme til å skje, hadde de selvsagt undersøkt lampene sine på forhånd.

Dette skjulte misbruk av nåden er en fare selv for en oppriktig kristen, hvis han mister den ånd som frykter Herren. For da gransker han ikke lenger sin tros indre liv og kraft. Da er han bedratt, og fornøyd med kunnskapen og et pent ytre liv. Han trøster seg med at det er et hav av nåde i Guds hjerte, og altså likegyldig om han har nådens liv i sitt eget hjerte. Når han slik begynner å bli fornøyd med seg selv, kjenner han ikke lenger synden og striden i sitt indre menneske, og har da alltid lett for å tro.

Det er lett å komme inn på denne avveien hvis han blindt har vært opptatt med faren fra den motsatte siden: Det å gjøre dette indre livet, denne nåden i eget hjerte, til en grunn for tro og trøst. Han kjenner kanskje den finere egenrettferdighetens villfarelse, som går på at en ikke må ta til seg Kristi fullbrakte verk før en har nådens verk og liv i hjertet sitt.

Men når han har lært å ta seg i vare for denne villfarelsen, kan han lett komme til å gå over i den motsatte, så han i kjødelig selvsikkerhet ikke bryr seg om apostelens formaning: «Ransak dere selv, om dere er i troen!»

Men hva er kjennetegnet på denne hemmelige død og likegyldighet som fører til evig død? Jo, nettopp at du ikke kjenner så mye til din likegyldighet og ugudelighet at det får drive deg til Kristus. Du holder deg nær til ham bare med munnen, og ærer ham bare med leppene og med en sterk, død tro. Men den troen har ingen tørst og hunger etter ham, ingen glede i ham.

Alt dette stadfester sannelig at veien er smal, og gudsfryktens hemmelighet stor.